

Arrest

nr. 152 319 van 11 september 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris
voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE (WND.) VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart de nationaliteit van Burkina Faso te hebben, op 8 september 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van enerzijds de beslissing van 2 september 2015 houdende de terugnrijving en anderzijds, van de beslissing van 2 september 2015 tot nietigverklaring van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2015 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 september 2015 om 11 uur .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij werd op 2 september 2015 tegengehouden op de luchthaven te Zaventem, komende van Burkina Faso.

Zij was houder van een geldig paspoort voorzien van een visum type C (kort verblijf) geldig van 17 augustus 2015 tot 17 september 2015, afgeleverd door het Franse consulaat in Ouagadougou.

Evenwel nam de verwerende partij op 2 september 2015 een beslissing tot terughrijving van de verzoekende partij. Dit is thans de eerste bestreden beslissing.

Eveneens op 2 september 2015 nam de verwerende partij een beslissing tot nietigverklaring van het visum. Dit is thans de tweede bestreden beslissing.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering op 11 september 2015. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Verzoekende partij heeft alert en diligent gereageerd. Zo heeft verzoekende partij een beroep ingediend binnen de schorsende termijn van vijf dagen zoals vooropgesteld in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens voert de verzoekende partij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij is van oordeel dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep is en van toepassing is op elke persoon die een schengenvisum heeft verkregen. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij zou moeten aangeven over welke reistitel zij dient te beschikken. Zij vervolgt dat zij voor het verkrijgen van een visum alle nuttige documenten heeft voorgelegd en haar reisdoel heeft verduidelijkt. De verzoekende partij stelt dat zij dan ook verbaasd is dat haar verweten wordt niet over een terugkeer ticket te beschikken. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij te kwader trouw is om tot een dergelijke beslissing te komen rekening houdend met de voorliggende documenten. Zij besluit dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiep, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven weer.

In de beslissing tot teruggroeping vermeldt de verwerende partij dat de juridische grondslag voor de bestreden beslissing artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet is. Tevens worden de feitelijke gegevens die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen vermeld. Zo motiveert de verwerende partij dat de verzoekende partij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Er wordt hierbij nog verduidelijkt dat de verzoekende

partij beweert naar België te komen om schoonheidsproducten aan te kopen, doch dat zij niet kan meedelen waar zij deze producten gaat aankopen. Zij is ook niet in het bezit van enige adressen of uitnodigingen hieromtrent. Verder stipt de verwerende partij aan dat zij een visum heeft aangevraagd bij de Franse autoriteiten voor een reis die uitsluitend in België ligt en dat zij geen intentie heeft om naar Frankrijk te reizen. Er wordt ook nog aangestipt dat de volgende documenten niet konden worden overgelegd: geen uitnodiging, geen adreskaartjes, geen planning om de goederen aan te kopen en geen visum verstrekt door het land van eindbestemming.

Wat betreft de beslissing tot nietigverklaring van het visum vermeldt de verwerende partij als juridische grondslag de artikelen 32, 1, a en 34, 1, van de Verordening nr. 810/2009/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode. Hierbij stipt de verwerende partij aan dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond. Op nieuw stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij beweert naar België te komen om schoonheidsproducten aan te kopen, doch dat zij niet kan meedelen waar zij deze producten gaat aankopen. Zij is ook niet in het bezit van enige adressen of uitnodigingen hieromtrent. Verder stipt de verwerende partij aan dat zij een visum heeft aangevraagd bij de Franse autoriteiten voor een reis die uitsluitend in België ligt en dat zij geen intentie heeft om naar Frankrijk te reizen. Ook hier wordt nog aangestipt dat de volgende documenten niet konden worden overgelegd: geen uitnodiging, geen adreskaartjes, geen planning om de goederen aan te kopen en geen visum verstrekt door het land van eindbestemming.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen toont aan dat deze uitdrukkelijk gemotiveerd zijn en dat er in tegenstelling tot wat de verzoekende partij poogt voor te houden helemaal geen sprake is van een standaardmotivering die op elke reiziger die een Schengenvisum heeft verkregen van toepassing is. De voornoemde motiveringen kunnen bezwaarlijk als stereotiep worden beschouwd.

In zoverre de verzoekende partij van oordeel is dat de aangegeven motiveringen niet afdoende zijn, wijst de Raad er op dat het afdoende karakter van de motivering dient te worden beoordeeld aan de hand van de toepasselijke wetsbepalingen en aan de hand van de stukken van het administratief dossier.

Wat betreft de beslissing tot terugdrijving is de toepasselijke wetsbepaling artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;”

Uit deze bepaling volgt onmiskenbaar dat de met grenscontrole belaste overheden de verzoekende partij kunnen vragen om documenten over te leggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden en dat zij bij gebrek aan documenten ter staving van het doel of voorgenomen verblijf de verzoekende partij kunnen terugdrijven.

De Raad wijst er op dat artikel 3, tweede lid van de vreemdelingenwet verder bepaalt *“Wanneer de vreemdeling die moet worden teruggedreven houder is van een geldig visum, leggen de met grenscontrole belaste overheden het geval ter beslissing voor aan de Minister of diens gemachtigde”*.

Het is dan ook duidelijk dat de verzoekster, uit het loutere feit dat zij bij haar aanbieding aan de grensdoorlaatpost in het bezit was van een geldig visum afgeleverd door de Belgische ambassade, geen verwachting kan putten dat haar toegang tot het grondgebied niet meer zal worden gecontroleerd zoals voorzien in artikel 3, eerste lid van de vreemdelingenwet en dat zij zodoende niet zou kunnen worden teruggedreven.

De bepaling van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding dienaangaande (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn, Parl.St. Kamer, 1995/96, nr. 364/1, 100), overigens worden gelezen in het licht van de Schengen reglementering. Uit artikel 7 van de Schengengrenscode blijkt dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor betreding van het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staat. Een vreemdeling kan derhalve aan het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt, niet de verwachting

ontlenen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied überhaupt vervuld zijn of niet meer gecontroleerd mogen worden.

Zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing is de verzoekende partij in gebreke gebleven het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden te staven. De vaststellingen van de verwerende partij vinden hun grondslag in het administratief dossier. Zo verklaarde ze naar België te komen om schoonheidsproducten aan te kopen maar kan zij niet vertellen waar zij deze producten wenst aan te kopen en is zij niet in het bezit van uitnodigingen of adressen van eventuele zakenpartners. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt alle nuttige documenten te hebben voorgelegd ter staving van het doel van haar verblijf en de voorgenomen verblijfsomstandigheden. Door enkel te stellen dat zij de vereiste documenten ter staving van haar voorgenomen verblijf reeds heeft voorgelegd aan de Franse autoriteiten bij wie zij om een visum heeft verzocht weerlegt zij op geen enkele wijze dat zij bij aankomst in België het doel van haar voorgenomen verblijf en verblijfsomstandigheden niet kon staven. Bovendien kunnen de verklaringen van de verzoekende partij op geen enkele wijze worden geverifieerd door de Raad. De Raad kan immers niet nagaan welke documenten de verzoekende partij heeft voorgelegd aan de Franse autoriteiten met het oog op het verkrijgen van een visum en evenmin kan de Raad nagaan welk reisdoel de verzoekende partij aan de Franse autoriteiten heeft vooropgesteld. Waar de verzoekende partij aanstipt dat haar verweten wordt het doel van haar voorgenomen verblijf te hebben gewijzigd en geen terugkeerticket te hebben, mist haar argument feitelijke grondslag. Dit staat nergens in de bestreden beslissing.

Wat betreft de beslissing tot vernietiging van het visum zijn de toepasselijke wetsbepalingen de artikelen 32, 1, a, ii, en 34, 1, van de Verordening nr. 810/2009/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode. Deze luiden als volgt:

Artikel 32,1, a, ii, van de Verordening 810/2009/EG:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

(...)

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;”

Artikel 34,1 van de voormelde verordening:

“Een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Een visum wordt in beginsel nietig verklaard door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat nietig worden verklaard; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de nietigverklaring in kennis gesteld.”

Zoals reeds werd besproken hiervoor heeft de verwerende partij op een kennelijk redelijke wijze kunnen vaststellen dat de verzoekende partij het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft kunnen aantonen, waaruit uit de voormelde bepalingen volgt dat de verwerende partij dan ook het visum kon weigeren en nietig verklaren.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die verzoekster zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissingen onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

Met haar betoog toont de verzoekende partij prima facie niet aan dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden zouden zijn of dat er sprake zou zijn van een schending van de motiveringsplicht. Evenmin maakt de verzoekende partij prima facie aannemelijk dat de bestreden beslissing niet met kennis van zaken zou zijn genomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt op het eerste gezicht niet aangetoond. Evenmin is er prima facie sprake van een manifeste beoordelingsfout.

Het eerste middel is niet ernstig.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 5 en 15 van de Schengenovereenkomst van 14 juni 1985 en van artikel 34 van de verordening 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot oprichting van een visumcode. Tevens voert de

verzoekende partij aan dat er sprake is van machtsoverschrijding en van een schending van de beginselen van goed bestuur.

De verzoekende partij stipt aan dat zij voldoet aan de voorwaarden om op het Schengengrondgebied te verblijven en dat zij een visum heeft verkregen. Zij begrijpt niet waarom haar de toegang tot het grondgebied werd geweigerd en dit temeer dat het Franse consulaat reeds de voorwaarden heeft onderzocht alvorens haar een visum toe te kennen. Zij stelt dat noch de schengenovereenkomst, noch de visumcode voorziet dat zij gedurende haar reis in het bezit dient te zijn van toeristische brochures, of dat zij haar reisprogramma moet kunnen reciteren of in het bezit dient te zijn van een adres van het hotel. De verzoekende partij verwijst naar artikel 14 van de verordening 810/2009 en stelt dat zij alle vereiste documenten voor het verkrijgen van een visum heeft overgemaakt. Zij is derhalve van oordeel dat de verwerende partij een voorwaarde aan de wet toevoegt.

De Raad merkt vooreerst op dat artikel 15 van het Schengenakkoord werd ingetrokken door artikel 56 van de Visumcode, zodat verzoekende partij hier niet dienstig naar kan verwijzen.

Huidig artikel 5 van de Schengengrenscore handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders en luidt als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld (18), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfstitel of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.”

Deze toegangsvoorwaarden zijn cumulatief. Niet enkel moet de vreemdeling, desgevallend, in het bezit zijn van het vereiste visum, hij moet ook het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven.

Uit artikel 7 van de Schengengrenscore blijkt dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan deze voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staft.

De relevante bepalingen luiden als volgt:

“3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen aan een grondige controle onderworpen.

a) De grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 5, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

i) of de onderdaan van een derde land in het bezit is van een document dat geldig is voor grensoverschrijding en waarvan de geldigheidsduur niet is verstreken en dat, in voorkomend geval, vergezeld gaat van het vereiste visum of de vereiste verblijfsvergunning;

ii) of het reisdocument eventuele tekenen van namaak of vervalsing vertoont;

iii) aan de hand van de in- en uitreisstempels in het reisdocument van de betrokken onderdaan van een derde land, en met name door vergelijking van de data van in- en uitreis, of de betrokkene de

maximale duur van het toegestane verblijf op het grondgebied van de lidstaten reeds heeft overschreden;

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;

v) of de betrokken onderdaan van een derde land voor de geplande duur en het doel van het voorgenomen verblijf en voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, over voldoende middelen van bestaan beschikt dan wel of hij deze op rechtmatige wijze kan verkrijgen;

vi) of de betrokken onderdaan van een derde land, diens vervoermiddel en de meegevoerde voorwerpen geen gevaar opleveren voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid of de internationale betrekkingen van een van de lidstaten. Bij die verificatie worden met name gegevens en signaleringen betreffende de betrokken personen en, zo nodig, voorwerpen rechtstreeks bij het Schengeninformatiesysteem (SIS) en de nationale opsporingsregisters opgevraagd en worden, in voorkomend geval, de bij die signalering passende maatregelen genomen.

a bis) Indien de onderdaan van het derde land houder is van een visum als bedoeld in artikel 5, lid 1, onder b), behelzen de grondige controles bij binnenkomst ook de verificatie van de identiteit van de houder van het visum en van de echtheid van het visum, door middel van raadpleging van het visuminformatiesysteem (VIS) overeenkomstig artikel 18 van Verordening (EG) nr. 767/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 9 juli 2008 betreffende het visuminformatiesysteem (VIS) en de uitwisseling tussen de lidstaten van informatie op het gebied van visa voor kort verblijf (VIS-verordening)."

Artikel 32 van de Visumcode bepaalt wanneer een visum kan worden geweigerd en luidt:

"1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SISesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscode, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang signaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum."

Deze bepaling doet echter geen afbreuk aan het feit dat het gegeven dat zij over een visum beschikt niet impliceert dat zij zonder meer toegang kan krijgen tot het Schengengrondgebied. Artikel 30 van diezelfde Visumcode stelt uitdrukkelijk dat aan het bezit van een visum als zodanig niet automatisch een recht op binnenkomst kan worden ontleend.

Rekening houdende met de inhoud van voormelde wettelijke bepalingen toont de verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde een bijkomende niet in de wet voorziene eis stelde.

Een vreemdeling kan derhalve aan het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt, niet de verwachting ontlenen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied überhaupt vervuld zijn of niet meer gecontroleerd mogen worden. De stelling van de verzoekende partij als zou het voldoende zijn dat zij in bezit was van een geldig paspoort en geldig visum, ontslaat haar niet van haar verantwoordelijkheid om bij binnenkomst op het Belgisch grondgebied in het kader van een toeristisch verblijf, het reisdoel en het toeristisch reismotief te kunnen staven en aannemelijk te maken.

Het feit dat de verzoekende partij desgevallend de voorwaarden zou vervullen voor de toekenning van een visum en dat deze voorwaarden op de ambassade zouden zijn onderzocht, zoals de verzoekende partij beweert, belet de grenscontrole instanties niet om deze voorwaarden bij binnenkomst op het

grondgebied (nogmaals) te verifiëren. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om in het geval waarbij de reismotieven van zogenaamde professionele aard zijn, met name het aankopen van schoonheidsproducten, te peilen naar de plaatsen waar zij die producten wenst aan te kopen of naar uitnodigingen, adressen hieromtrent of haar te vragen of zij andere elementen kan meedelen of neerleggen die haar voorgenomen verblijf kunnen staven.

Enig misbruik in hoofde van de verwerende partij van haar bevoegdheid hetzij machtsoverschrijding kan prima facie niet worden vastgesteld.

Een verwijzing naar artikel 34 van de verordening 810/2009/EG doet hier geen afbreuk aan.

De bestreden beslissing steunt op de vaststelling dat verzoekende partij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven en de motieven hieromtrent kunnen zoals besproken in het eerste middel, op een eenvoudige wijze worden gelezen in de bestreden beslissing.

In deze stand van het geding lijkt het dat de verwerende partij geheel terecht, gelet op de concrete situatie van de verzoekende partij en de daadwerkelijk voorliggende feiten, besliste om het visum van de verzoekende partij nietig te verklaren.

Het tweede middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Mevr. A. DE BONDT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.DE BONDT

J. CAMU